

om, hvorvidt man skulde opføre Obligationsmængden med den nominelle eller med den indkøbte Værdi. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Det er neppe muligt at opføre Obligationerne til Dagskurs. Gør man det, faar man svingende Regnskaber, maaske det ene Aar et Overskud og saa næste Aar maaske et Underskud paa denne Konto. Men da man ikke skal sælge Obligationerne, da Bankens Idé er den, at Obligationerne skulle ligge, har den ærede Ordfører ikke Ret, naar han taler om, at man skal have den Værdi frem, som Obligationerne virkelig have. Thi deres virkelige Værdi er i Virkeligheden den nominelle, den Værdi, de have for Banken, medens den Værdi, de have i Dagskurs, er ligegyldig, fordi de ikke skulle sælges. Den Værdi, de virkelig have, er den nominelle Værdi, der fremkommer, naar de udtrækkes. Det ærede Medlems Betragtning kan gælde for enhver anden Bank, men ikke for denne. Obligationerne have ogsaa Forbudspaategning, som det ærede Medlem berørte, de kunne ikke sælges, de skulle kun udtrækkes; derfor er det rigtigt at opføre dem til Indkøbspris.

Spørgsmaalet om Tiendebank-Obligationerne skal jeg ikke komme ind paa, jeg synes, det ikke i Øjeblikket ligger for. Det er Hypotekbankens Regnskaber, vi her have med at gøre paa den Maade, at det er Revisorernes Indstilling, som Rigsdagen skal decidere over, om jeg maa sige saa. Det er kun rent formelt, at dette ligger under Finansministeren. Paa en vis Maade har han ikke med denne Sag at gøre. Men paa den anden Side ligger Hypotekbanken jo under Finansministeriet, hvorfor der er Anledning for mig til at tage Ordet og ogsaa lade de Henstillinger, som Udvalget gør, gaa videre til Hypotekbankens Direktion.

Jensen-Sønderup: Den ærede Finansminister har selvfølgelig Ret i, at Spørgsmaalet om Forbudspaategningen paa Tiendebankens Obligationer ikke staar i direkte Forbindelse med Godkendelsen af Hypotekbankens Regnskab. Men jeg har dog Lyst til kort at henlede den ærede Ordførers og Tingets Opmærksomhed paa, hvordan Forholdet i Virkeligheden er.

Det er ikke samtlige Tiendebankobligationer, der faa paataget Forbud. I Henhold til Tiendeafslønningsloven skulle alle de Obligationer, der ere udlagte til Præsteembedernes Lønning, have Forbudspaategning, og da de ikke kunne antages

nogen Sinde at komme i Handelen, vil det ingen Sinde kunne komme til at genere, at de have denne Forbudspaategning. For Kirketiendens Vedkommende gælder det, at saa længe den vedkommende Tiendeejers Forpligtelse overfor Kirkens Vedligeholdelse ikke er afløst i Overensstemmelse med Lovens §§ 10 og 23, skal hele den Kapital, som Tienden er ansat til, baandlægges som Sikkerhed for de Forpligtelser, den paagældende har. Derfor er det nødvendigt, at de paagældende Obligationer faa Forbudspaategning. Det kunde ikke gaa an, at de paa en eller anden Maade kom ud og som Ihændehaverobligationer kunde blive Genstand for Salg. Men den paagældende Kirketiendeejer vil saa at sige i alle Tilfælde kunne fri sig for denne Forbudspaategning paa de Obligationer, som han eventuelt selv maatte komme i Besiddelse af, derved, at han sørger for i Tide at faa sine Forpligtelser overfor Kirkens Vedligeholdelse afgjort saaledes, at Tiendebanken, naar den udsteder Obligationerne, straks kan foretage en Deling, hvorved der til Kirkens Vedligeholdelse henlægges det nødvendige Obligationsbeløb, som da faar Forbudspaategning, medens Restbeløbet udleveres til den paagældende Tiendeejer uden nogen Forbudspaategning. Det er altsaa kun i de Tilfælde, hvor den paagældende Kirketiendeejer ikke faar sin Forpligtelse overfor Kirken afløst, at han som Følge deraf maa finde sig i, at hele Obligationsmassen bliver baandlagt, og hvis han saa senere hen faar en Del af Obligationsmassen frigjort derved, at ikke hele Kapitalen bliver henlagt til Kirkens Vedligeholdelse, maa han finde sig i at faa udleveret nogle Obligationer, der først have faaet Forbudspaategning og derpaa en Ophævelse af denne. Det er et Forhold, man ikke kan forandre, medmindre man vil forandre Loven. Jeg tror dog, der ikke er noget at sige dertil. Den vedkommende kan i de fleste Tilfælde — der kan dog være Forhold, der ere saa indviklede, at det er umuligt at klare det i Løbet af 1/2 Aar — fri sig for Forbudspaategningen paa de Obligationer, der stilles til hans Raadighed, naar han i Tide faar sin Forpligtelse overfor Kirken afløst.

Berntsen: Som Formand for det Udvalg, der har behandlet de to Regnskaber, der have foreligget til Decision, skal jeg henholde mig til den afgivne Betænkning, hvis Indhold alle Udvalgets Medlemmer ere enige om. Den ærede Ord-